

PREHLAD VYBRANÝCH ROZHODNUTÍ ÚSTAVNÉHO SÚDU SLOVENSKEJ REPUBLIKY

za obdobie október 2012

I. senát

Nálezy:

spisová značka	I. ÚS 179/2013
sudca spravodajca	Marianna Mochnáčová
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené
dátum rozhodnutia	7. augusta 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 20 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd čl. 38 ods. 2 Listiny základných práv a slobôd čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka (obchodná spoločnosť) v sťažnosti namietala porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1, čl. 46 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 v spojení s čl. 1 ods. 1 ústavy, základných práv podľa čl. 11 ods. 1, čl. 36 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu postupom najvyššieho súdu v konaní a jeho uznesením.</p> <p>Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľka sa návrhom doručeným najvyššiemu súdu 30. marca 2011 domáhala podľa § 250v Občianskeho súdneho poriadku ochrany pred nezákonným zásahom ministerstva financií, ktorý mal spočívať vo zverejňovaní priemerných trhových cien emisných kvót na jeho webovom sídle podľa § 51b ods. 12 zákona č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov (ďalej aj „zákon o dani z príjmov“).</p>
ratio decidendi	<p>Daň z emisných kvót bola zavedená na území Slovenskej republiky vložением § 51b do zákona o dani z príjmov, a to zákonom č. 548/2010 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon č. 595/2003 Z. z. o dani z príjmov v znení neskorších predpisov a ktorým sa menia a dopĺňajú niektoré zákony s účinnosťou od 1. januára 2011.</p> <p>Z ustanovení jednotlivých odsekov § 51b zákona o dani z príjmov vyplýva, že pre výpočet dane z emisných kvót, ako aj preddavkov na daň z emisných kvót sú určujúce priemerné ceny emisných kvót, ktoré tvoria súčasť výpočtového vzorca na výpočet dane i preddavkov na daň.</p> <p>V ustanovení § 51b zákona o dani z príjmov ani v ostatných ustanoveniach citovaného zákona nie je vymedzený spôsob určenia priemerných cien emisných kvót.</p> <p>Zákon o dani z príjmov len v § 51b ods. 12 uvádza, že priemerné ceny emisných kvót za jednotlivé kalendárne mesiace a kalendárne roky zverejní ministerstvo na svojom webovom sídle.</p> <p>Pre výpočet preddavkov na daň z emisných kvót za kalendárny rok 2011 splatných do 30. júna 2011 a do 31. decembra 2011 boli rozhodujúce priemerné trhové ceny emisných kvót v roku 2010 a pre výpočet dane z emisných kvót za kalendárny rok 2011 splatnej do 30. júna 2012 boli rozhodujúce trhové ceny emisných kvót za kalendárny mesiac predchádzajúci mesiacu, v ktorom sa uskutočnil ich prevod a priemerné trhové</p>

ceny emisných kvót za príslušný kalendárny rok, t. j. rok 2011 (§ 51b ods. 3, 4, 6, 7 a 8 zákona o dani z príjmov).

Daň z emisných kvót bola zrušená na území Slovenskej republiky vypustením § 51b do zákona o dani z príjmov, a to zákonom č. 189/2012 Z. z. s účinnosťou od 30. júna 2012.

Zákomom č. 189/2012 Z. z. s účinnosťou od 30. júna 2012 však bolo do zákona o dani z príjmov vložené prechodné ustanovenie § 52p, ktoré v odseku 1 znie: „ustanovenia § 51b v znení účinnom do 29. júna 2012 sa použijú pri podávaní daňového priznania k dani z emisných kvót za posledné zdaňovacie obdobie predchádzajúce zdaňovaciemu obdobiu roka 2012...“

Podávanie daňových priznaní a výpočet dane z emisných kvót za zdaňovacie obdobie roku 2011 sa naďalej spravuje obsahom § 51b zákona o dani z príjmov v znení účinnom do 29. júna 2012, hoci bolo predmetné ustanovenie s účinnosťou od 30. júna 2012 vypustené z citovaného zákona.

Podávanie daňových priznaní a výpočet dane z emisných kvót za zdaňovacie obdobie roku 2011 sa naďalej spravuje obsahom § 51b zákona o dani z príjmov v znení účinnom do 29. júna 2012, hoci bolo predmetné ustanovenie s účinnosťou od 30. júna 2012 vypustené z citovaného zákona.

Najvyšší súd napadnutým uznesením z 28. augusta 2012 zastavil konanie o návrhu sťažovateľky so stručným odôvodnením, že ustanovenie § 51b ods. 12 zákona o dani z príjmov bolo s účinnosťou dňom 30. júna 2012 zrušené, a preto odpadol dôvod na ďalšie konanie vo veci v zmysle § 250v ods. 6 OSP.

Najvyšší súd vo vyjadrení k sťažnosti sťažovateľky poukazuje aj na to, že v čase jeho rozhodovania nielenže neexistoval zákonný podklad na zverejňovanie priemerných trhových cien emisných kvót ministerstvom financií, ale ministerstvo financií na svojom webovom sídle ani fakticky nezverejňovalo priemerné trhové ceny emisných kvót.

Podľa sťažovateľky § 51b ods. 12 zákona o dani z príjmov tým, že „žiadnym spôsobom neurčuje spôsob výpočtu priemerných trhových cien emisných kvót“, je nevykonateľný a neurčitý, a preto ak ministerstvo financií zverejňuje trhové ceny emisných kvót, tieto určuje na základe svojej vlastnej úvahy bez stanovených zákonných pravidiel na ich určenie. Takéto konanie ministerstva financií spočívajúce vo zverejňovaní priemerných trhových cien emisných kvót, ktoré majú byť východiskovým údajom pre výpočet dane z emisných kvót, považuje sťažovateľka za nezákonný zásah správneho orgánu.

Sťažovateľka vo svojom stanovisku k vyjadreniu najvyššieho súdu k jej sťažnosti zdôraznila, že zverejňovanie priemerných trhových cien emisných kvót na webovom sídle ministerstva financií trvalo aj v čase rozhodovania najvyššieho súdu a opačné tvrdenie najvyššieho súdu v jeho vyjadrení nemá žiadnu oporu vo vykonanom dokazovaní v namietanom konaní.

K namietanému porušeniu základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny

V okolnostiach posudzovanej veci treba námietku sťažovateľky o tom, že najvyšší súd sa opomenul akýmkoľvek spôsobom vysporiadať so všetkými súvislosťami a dôsledkami zmeny právnej úpravy (vypustenie § 51b a vloženie § 52p zákona o dani z príjmov s účinnosťou od 30. júna 2012), považovať za dôvodnú.

Podľa názoru ústavného súdu dôsledky zmeny právnej úpravy, najmä pokiaľ ide prechodné ustanovenie § 52p zákona o dani z príjmov (účinné v čase rozhodovania najvyššieho súdu), boli pre rozhodovanie najvyššieho súdu v namietanom konaní rozhodujúce, t. j. také, ku ktorým bolo nevyhnutné formulovať v odôvodnení napadnutého uznesenia špecifickú (konkrétne) odpoveď.

Za stavu, keď sa najvyšší súd touto skutočnosťou v odôvodnení napadnutého uznesenia vôbec nezaoberal, nemožno napadnuté uznesenie považovať za ústavne konformné. V danom prípade bolo podľa názoru ústavného súdu nevyhnutné, aby sa najvyšší súd s touto podstatnou skutočnosťou v odôvodnení napadnutého uznesenia primeraným spôsobom zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal.

Ak tak najvyšší súd neurobil, treba považovať napadnuté uznesenie za zjavne neodôvodnené, a teda z ústavného hľadiska za neakceptovateľné a neudržateľné,

	<p>čo zakladá dôvod na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny.</p> <p>Nedostatočné odôvodnenie uznesenia najvyššieho súdu aj vo vzťahu k faktickému trvaniu zverejňovania trhových cien emisných kvót ministerstvom financií na jeho webovom sídle v rozhodnom období v spojení s už označenými nedostatkami v odôvodnení napadnutého uznesenia je taktiež nutné hodnotiť podľa názoru ústavného súdu za ďalší dôvod na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Súčasťou uvedeného základného práva je totiž nepochybne aj požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu. Podľa názoru ústavného súdu však postup a napadnuté uznesenie najvyššieho súdu uvedené atribúty nespĺňa.</p> <p>Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že uznesenie najvyššieho súdu je rozhodnutím, ktoré nie je z ústavného hľadiska akceptovateľné a udržateľné, a preto rozhodol, že označeným rozhodnutím bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p style="text-align: center;">K namietanému porušeniu ostatných označených základných a iných práv sťažovateľky (čl. 20 ods. 1 a čl. 48 ods. 2 ústavy, čl. 11 ods. 1 a čl. 38 ods. 2 listiny a čl. 1 dodatkového protokolu)</p> <p>V nadväznosti na vyslovené porušenie základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny a zrušenie napadnutého uznesenia najvyššieho súdu nepovažoval ústavný súd už za potrebné zaoberať sa ďalšími námietkami sťažovateľky.</p> <p>Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva sťažovateľky podľa čl. 20 ods. 1 ústavy a čl. 11 ods. 1 listiny a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu ústavný súd uvádza, že v nadväznosti na vyslovenie porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a zrušenie uznesenia najvyššieho súdu sa v súlade s doterajšou judikatúrou ústavného súdu otvára priestor na to, aby sa najvyšší súd sám vyrovnal s ochranou označeného základného práva hmotného charakteru.</p> <p>Ústavný súd preto sťažnosti v tejto časti nevyhovel, uprednostňujúc právomoc všeobecného súdu na ochranu subjektívnych hmotných práv účastníka konania pred ochranou v konaní pred ústavným súdom. Ústavný súd v tejto súvislosti prihliadol aj na zásadu minimalizovania zásahov do právomoci iných orgánov verejnej moci, keďže nálezom zrušujúcim rozhodnutie o poslednom procesnom prostriedku, ktorý zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje, sa vytvoril priestor na ochranu namietaného porušenia týchto práv v rámci sústavy všeobecných súdov.</p> <p>Vo vzťahu k namietanému porušeniu základného práva podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a čl. 38 ods. 2 listiny sťažovateľka uvádza totožnú argumentáciu ako vo vzťahu k namietanému porušeniu čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 36 ods. 1 listiny, ktorá však podľa ústavného súdu nepreukazuje porušenie ňou označených základných práv. Ústavný súd preto sťažnosti v tejto časti nevyhovel.</p> <p style="text-align: center;"><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd postupom najvyššieho súdu Slovenskej republiky v namietanom konaní porušené bolo.</u></p> <p style="text-align: center;"><u>Uznesenie najvyššieho súdu zrušuje a vec vracia najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.</u></p> <p style="text-align: center;"><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: PL. ÚS 114/2011, II. ÚS 182/06, IV. ÚS 311/08, IV. ÚS 128/07, IV. ÚS 24/2010, I. ÚS 244/2011, IV. ÚS 495/2011</p> <p>ESEP: Georgidias c. Grécko z 29. mája 1997, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998, Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993</p>

spisová značka	I. ÚS 492/2012
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	11. septembra 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv
skutkový stav a základné fakty	<p>Sťažovateľka (správkyňa konkurznej podstaty) namietala porušenie označených práv rozsudkom najvyššieho súdu.</p> <p>Sťažovateľka v sťažnosti uviedla rozsiahlu analýzu postupu a rozhodnutia najvyššieho súdu v posudzovanej veci a interpretovala na vec sa vzťahujúce ústavnoprávne normy (čl. 46 ods. 1 a 2, čl. 2 ods. 2 ústavy, čl. 6 ods. 1 dohovoru), procesné normy upravujúce súdny prieskum správnych rozhodnutí podľa druhej hlavy piatej časti zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“), najmä ustanovenia § 247 ods. 2, § 249 ods. 2, § 250h ods. 1 a § 250j ods. 1 a 2, ako aj relevantné (aktuálne) ustanovenia zákona Slovenskej národnej rady č. 511/1992 Zb. o správe daní a o zmenách v systéme finančných orgánov v znení neskorších predpisov, zákona č. 563/2009 Z. z. o správe daní (daňový poriadok) a o zmene a doplnení niektorých predpisov v znení neskorších predpisov, zákona č. 222/2004 Z. z. o dani z pridanej hodnoty v znení neskorších predpisov a „Smernice Rady 2006/112/ES“.</p> <p>V sťažnosti uvedené odôvodnenie (argumentáciu) sťažnosti sťažovateľka „zhrnula“ do názoru, že „najvyšší súd jej napadnutým rozsudkom neposkytol spravodlivú súdnu ochranu a spravodlivé súdne konanie keďže:</p> <ul style="list-style-type: none"> - neprípustne a v rozpore so zákonom zredukoval rozsah svojej prieskumnej právomoci na rozsah a dôvody odvolania v daňovom konaní, čím poprel nielen judikatúru najvyššieho súdu v inej totožnej veci ale aj zmysel a účel § 250j O. s. p., - na účely oslobodenia od dane z pridanej hodnoty pri vývoze tovaru do tretích štátov mimo EÚ vyžadoval bez opory v § 47 zákona o DPH preukázanie dovozu tovaru úpadcom v tretích štátoch a písomný doklad o prevzatí tovaru odberateľom, čím svojvoľne vztiahol podmienky oslobodenia od dane pri intrakomunitárnych obchodoch (§ 43 zákona o DPH) aj na vývoz tovaru do tretích štátov (§ 47 zákona o DPH). - neposkytol sťažovateľke jasnú a presvedčivú odpoveď na ňou nastolené otázky týkajúce sa colných predpisov a colného štatútu tovaru predávaného v colnom sklade, pričom si mal byť vedomý právneho názoru, ktorý vyslovil ústavný súd a najvyšší súd v tejto súvislosti v iných veciach“.
ratio decidendi	<p>Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané porušenie jej základného práva podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru označeným rozhodnutím najvyššieho súdu, ústavný súd predovšetkým konštatuje, že v danej veci nebola vylúčená právomoc všeobecných súdov.</p> <p>V právomoci ústavného súdu zostalo následne iba posúdenie, či účinky výkonu právomoci najvyššieho súdu v súvislosti s jeho rozhodnutím o sťažovateľkinom odvolaní rozsudkom z 29. mája 2012 sú zlučiteľné s označenými článkami ústavy a dohovoru. Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľky predovšetkým zobral do úvahy to, že namietala porušenie základného práva na súdnu ochranu (a spravodlivý proces), ktoré je v demokratickej spoločnosti natoľko závažné, že pri jeho výkone neprichádza do úvahy (zo strany súdov) ani jeho zužujúci výklad a ani také formálne interpretačné postupy, následkom ktorých by mohlo byť jeho neodôvodnené (svojvoľné) obmedzenie, či dokonca popretie.</p> <p>Najvyšší súd sťažnosťou napadnutý rozsudok z 29. mája 2012 v časti týkajúcej sa námietok sťažovateľky odôvodnil takto:</p> <p>„Odvolačí súd po oboznámení sa s obsahom predloženého spisového materiálu (administratívneho spisu a spisu súdu prvého stupňa) dospel k záveru, že skutkové okolnosti predaja tovaru v colnom sklade spoločnostiam označeným v rozsudku krajského súdu sú nesporné a vyplývajú z obsahu spisovej dokumentácie.</p> <p>Medze súdneho prieskumu rozhodnutia žalovaného stanovil krajský súd v súlade s ustanovením § 247 ods. 2 O. s. p., t. j. v medziach, pokiaľ bola z konkrétnych skutkových</p>

a právnych dôvodov vyčerpaná možnosť podania opravného prostriedku v administratívnom konaní. Krajský súd tieto medze žaloby ustálil vo svojom rozsudku na str. 9 v ods. 4 a 5 a odvolací súd sa s takto vymedzeným predmetom súdneho prieskumu zákonnosti rozhodnutia stotožňuje.

K dôvodom odvolania preto odvolací súd len zdôrazňuje, že je v súlade so zákonom postup krajského súdu, pokiaľ sa nezaoberal dôvodmi žaloby, ktoré sa týkali lehoty na skončenie daňovej kontroly. Hoci žalobca v súdnom konaní tvrdí, že daňová kontrola bola nezákonná v dôsledku porušenia zákonných ustanovení o lehotách na jej vykonanie, odvolacie dôvody v administratívnom konaní toto tvrdenie neobsahujú.

Podľa § 48 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb. odvolací orgán preskúma prvostupňové rozhodnutie správcu dane vždy v rozsahu požadovanom v odvolaní; nemožno preto súdny prieskum zákonnosti rozhodnutia žalovaného ako druhostupňového správneho orgánu rozšíriť na také dôvody, ktoré neboli predmetom odvolacieho konania v administratívnom konaní, pretože žalobca nevyužil svoje oprávnenie podať z tohto dôvodu odvolanie.

Právna argumentácia žalobcu, že § 247 ods. 2 O. s. p. sa vzťahuje len na rozhodnutia vydané v správnom konaní – podľa správneho poriadku - zák. č. 71/1967 Zb., ktorý sa na daňové konanie nevzťahuje, nie v danej súvislosti právne relevantné. Odhliadnuc od ustálenej súdnej praxe, podľa ktorej správnym konaním v zmysle V. časti O. s. p. Správne súdnictvo sa rozumie každé konanie orgánu verejnej správy, ktorý rozhoduje o právach a povinnostiach fyzickej alebo právnickej osoby v oblasti verejnej, a to bez ohľadu na to, či sa na také konanie a rozhodovanie vzťahuje všeobecný predpis (Správny poriadok) alebo právny predpis upravujúci len konanie a rozhodovanie špeciálneho orgánu (Zákon o správe daní a poplatkov), vždy je podmienkou možného prieskumu rozhodnutia správneho orgánu (v ponímaní ako orgánu verejnej správy – podľa § 247 ods. 1 O. s. p.) využitie opravného prostriedku v správnom konaní, pokiaľ je podľa zákona prípustný.

Osobitne a špeciálne pre konanie podľa zák. č. 511/1992 Zb. platí, že práve dôvody odvolania použité v daňovom konaní tak určujú aj medze súdneho prieskumu daňového rozhodnutia (na rozdiel napr. od konania podľa § 59 Správneho poriadku, v ktorom správny orgán aj v odvolacom konaní bez ohľadu na medze odvolania preskúmava správne rozhodnutie v celom rozsahu). Medze žaloby, tak, ako ich má na mysli § 250j ods. 1 O. s. p. je preto treba vykladať v súvislosti s § 247 ods. 2 O. s. p. a § 48 ods. 2 zák. č. 511/1992 Zb. tak, že relevantné sú len tie dôvody žaloby (určujúce medze žaloby), kde rozsah a dôvody žaloby korešpondujú s rozsahom a dôvodmi odvolania v daňovom konaní. Rozsudok krajského súdu tomuto výkladu zákona zodpovedá...

Sťažovateľka k právnemu názoru najvyššieho súdu [„... relevantné sú len tie dôvody žaloby (určujúce medze žaloby), kde rozsah a dôvody žaloby korešpondujú s rozsahom a dôvodmi odvolania v daňovom konaní...“] prezentovanému v jeho rozsudku z 29. mája 2012 protiargumentovala zásadne odlišným právnym názorom iného senátu najvyššieho súdu v analogickej, v ktorom v odôvodnení svojho uznesenia z 30. apríla 2012 uviedol:

„V súvislosti s názorom prvostupňového súdu, že predmetom preskúmania postupu a zákonnosti žalobou napadnutého rozhodnutia môžu byť iba tie dôvody, ktoré boli predmetom odvolacieho konania pred druhostupňovým správnym orgánom, a tieto nie je možné rozširovať v žalobe podanej na súd (napr. rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Sž/67-68/2001, ktorý bol pravdepodobne dôvodom nedôsledného posúdenia žaloby), dáva odvolací súd krajskému súdu do pozornosti, že táto judikatúra je v súčasnosti už prekonaná a podľa súčasnej rozhodovacej praxe dôsledne vychádzajúcej z ustanovení piatej časti Občianskeho súdneho poriadku a ako aj z čl. 36 ods. 1 a ods. 2 Listiny základných práv a slobôd a čl. 46 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky je zásadne prípustné uplatniť v správnej žalobe aj právne námietky, ktoré neboli vznesené v správnom odvolacom konaní, keď zo žiadneho ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku nevyplýva obmedzenie žalobcu uviesť v žalobe len tie skutočnosti, ktoré uplatňoval v konaní pred správnym orgánom; rozhodujúce je iba to, či rozhodnutím a postupom správneho orgánu bol žalobca ukrátený na svojich právach (§ 250 ods. 2 OSP).

Uvedené obmedzenie nevyplýva ani z ustanovenia § 250j OSP, ktoré pri úvahách, ako má súd o žalobe rozhodnúť, mu nedáva možnosť zobrať do úvahy tú skutočnosť, že žalobca v priebehu správneho konania prípadne neuviedol všetky skutočnosti významné pre rozhodnutie vo veci.

	<p><i>Najvyšší súd Slovenskej republiky v súvislosti s vyššie uvedeným považuje ešte za potrebné doplniť, že v správnom súdnictve vykonávanom podľa piatej časti Občianskeho súdneho poriadku sa neuplatňuje vo vzťahu k zákonu o správe daní koncentračná zásada, majúca za následok nemožnosť uplatnenia žalobných námietok prv neuvedených v odvolaní proti prvostupňovému správne rozhodnutiu.</i></p> <p><i>Koncentračná zásada, predstavujúca výrazné obmedzenie procesných práv účastníka konania, sa uplatní iba v prípade, ak to zákon výslovne pre daný prípad ustanovuje, za prísneho režimu poučenia účastníka, či už správnym orgánom alebo súdom. Preto, pokiaľ žalobca v žalobe oponoval aj námietkami skôr neuplatnenými v rámci odvolacieho správneho konania, bolo povinnosťou prvostupňového súdu sa týmito náležitými vysporiadať.</i></p> <p><i>Vzhľadom na uvedené Najvyšší súd Slovenskej republiky musel napadnutý rozsudok krajského súdu podľa § 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 221 ods. 1 písm. f) OSP a zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie (§ 250ja ods. 3 veta druhá OSP a § 221 ods. 2 OSP).</i></p> <p><i>V novom rozhodnutí bude povinnosťou krajského súdu postupovať v intenciách názoru odvolacieho súdu, ktorým je viazaný (§ 250ja ods. 4 OSP), a vysporiadať sa dôsledne so všetkými námietkami žaloby. Ohľadne namietanej dĺžky daňového konania bude povinnosťou krajského súdu prihliadnuť aj na Nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. III. ÚS 24/2010-57 z 29. júna 2010.“</i></p> <p>S poukazom na odôvodnenie predmetných odvolacích rozhodnutí najvyššieho súdu ústavný súd konštatuje zásadný nesúlad právnych názorov a právnych záverov najvyššieho súdu v týchto dvoch analogických veciach.</p> <p>Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť všeobecného súdu o tej istej právnej otázke za rovnakej alebo analogickej skutkovej situácie, pokiaľ ju nemožno objektívne a rozumne odôvodniť, je ústavne neudržateľná.</p> <p>Tým, že najvyšší súd rozhodol vo svojich dvoch rozhodnutiach v zásade v analogických veciach s diametrálne odlišným výsledkom a svoj názorový posun primeraným spôsobom neodôvodnil, je jeho sťažovateľkou namietaný rozsudok z 29. mája 2012 v rozpore s ústavou chráneným princípom právnej istoty a porušuje právo sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru.</p> <p>Diametrálne odlišná rozhodovacia činnosť najvyššieho súdu v posudzovanom prípade je ústavne neudržateľná. V súčasnosti nie je úlohou ústavného súdu určiť (vzhľadom na princíp subsidiarity), ktorý z odlišných právnych názorov je správny, pretože riešenie tohto problému a zjednotenie rozhodovania je v pôsobnosti všeobecných súdov. Ústavný súd svojím rozhodnutím iba otvára cestu na riešenie problému v rámci prebiehajúceho konania pred všeobecnými súdmi.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľky na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky, ako aj právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom najvyššieho súdu v namietanom konaní a jeho rozsudkom porušené boli.</u></p> <p><u>Rozsudok najvyššieho súdu zrušuje a vec vracia najvyššiemu súdu na ďalšie konanie.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, EŠLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: IV. ÚS 8/2013, III. ÚS 24/2010, I. ÚS 87/93, PL. ÚS 16/95, II. ÚS 80/99, PL. ÚS 21/00, PL. ÚS 6/04, III. ÚS 328/05</p>

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 351/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Marianna Mochnáčová</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 ods. 1 ústavy konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – v časti vyhovené – v časti nevyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>2. októbra 2013</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 47 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovateľ namietal porušenie označených práv uznesením okresného súdu.</p>

	<p>Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že okresný súd napadnutým uznesením zastavil reštrukturalizačné konanie proti dlžníkovi obchodnej spoločnosti, v ktorom sťažovateľ vykonával funkciu reštrukturalizačného správcu. Súčasne týmto uznesením okresný súd vyhlásil konkurz na majetok dlžníka, ustanovil správcu konkurznej podstaty a uložil mu povinnosti na predkladanie správ a vyzval veriteľov dlžníka na prihlasovanie pohľadávok.</p> <p>Podľa sťažovateľa je napadnuté uznesenie okresného súdu arbitrárne a založené na nesprávnom vyhodnotení skutkového stavu veci, nesprávnej a svojvoľnej aplikácii zákona č. 7/2005 Z. z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o konkurze a reštrukturalizácii“), zákona č. 8/2005 Z. z. o správcoch a zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o správcoch“) a vyhlášok ich vykonávajúcich, čím porušuje ním v sťažnosti označené práva.</p> <p>Okresný súd napadnuté uznesenie odôvodňuje závermi o porušení povinností sťažovateľa ako reštrukturalizačného správcu.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>V rámci svojej rozhodovacej činnosti ústavný súd zistil, že nálezom sp. zn. IV. ÚS 8/2013 z 5. apríla 2013 ústavný súd rozhodol o sťažnosti podanej dlžníkom a jeho veriteľmi, že ich základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru uznesením okresného súdu boli porušené, uznesenie okresného súdu zrušil a vec vrátil na ďalšie konanie, rozhodol o úhrade trov konania a vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovel.</p> <p>Ústavný súd pri rozhodovaní o sťažnosti sťažovateľa vzal predovšetkým do úvahy, že namieta porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu, ktoré je v demokratickej spoločnosti do tej miery favorizované, že pri jeho uplatňovaní neprichádza do úvahy (zo strany súdov) ani jeho zužujúci výklad, ani také formálne interpretačné postupy, následkom ktorých by mohlo byť jeho neodôvodnené (svojvoľné) obmedzenie, či dokonca jeho popretie.</p> <p>Z odôvodnenia každého súdneho rozhodnutia musí vyplývať vnútorný súlad medzi skutkovými zisteniami a úvahami pri hodnotení dôkazov na jednej strane a právnymi závermi na strane druhej. V posudzovanej veci však podľa názoru ústavného súdu existuje disharmónia medzi skutkovými a právnymi závermi okresného súdu. Odôvodnenie napadnutého uznesenia okresného súdu, ktorým bolo zastavené reštrukturalizačné konanie vedené proti dlžníkovi a bol vyhlásený konkurz na jej majetok, je z hľadiska uvedenej požiadavky podľa názoru ústavného súdu nedostatočné a nepresvedčivé.</p> <p>Podľa sťažovateľa kľúčové pochybenia vyplývajúce z odôvodnenia napadnutého rozhodnutia okresného súdu spočívajú najmä v tom, že:</p> <ol style="list-style-type: none"> a) konštatoval opakované a závažné porušenie povinností sťažovateľa ako správcu pri zostavovaní zoznamu pohľadávok a jeho predkladaní súdu v zákonnej lehote (údajne nedoručenie zoznamu pohľadávok v zákonnej podobe a forme); b) aj napriek výslovnému zneniu § 131 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii odôvodnil konverziu reštrukturalizácie na konkurz údajným neplnením všeobecných povinností, ktoré správcovi ukladá zákon o správcoch, teda iný zákon ako o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý upravuje všeobecné administratívne povinnosti správcu pri vedení jeho kancelárie vo vzťahu ku všetkým konkurzom a reštrukturalizáciám, v ktorých správca vykonáva funkciu správcu (nezdržoval sa v kancelárii v úradných hodinách ani nezabezpečil riadne vykonávanie správcovskej činnosti ním poverenými osobami, nereagoval na telefonáty a výzvy súdu a veriteľov). <p>Okresný súd sa tak podľa sťažovateľov dopustil neprípustnej svojvôle pri aplikácii § 131 ods. 2 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii, keď svoje rozhodnutie o konverzii reštrukturalizácie na konkurz založil na porušení povinností ustanovených zákonom o správcoch, a nie na porušení povinností ustanovených zákonom o konkurze a reštrukturalizácii, ako to zákon o konkurze a reštrukturalizácii výslovne vyžaduje;</p> <ol style="list-style-type: none"> c) postupoval formalisticky a vôbec neskúmal primeranosť a závažnosť pochybení vytýkaných správcovi vo vzťahu k značne negatívnym následkom, ktoré konkurz na rozdiel od reštrukturalizácie môže spôsobiť (napr. definitívny zánik dlžníka ako úpadcu, nižšia miera uspokojenia veriteľov, znehodnotenie majetku akcionárov). <p>Ústavný súd zotrváva na stanovisku, že zásadne nie je oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecných súdov, ktoré ich viedli k rozhodnutiu vo veci samej alebo k inému súdnemu rozhodnutiu, ktorým končí konanie pred nimi.</p>

Tento prístup je dôsledkom toho, že všeobecné súdy vychádzajú pri prerokúvaní a rozhodovaní vecí patriacich do ich právomoci zo zákonnej úpravy a z vlastnej interpretácie zákonov a podzákonných úprav. Ústavný súd je však oprávnený a povinný posúdiť neústavnosť konania a rozhodovania všeobecných súdov vo veciach, v ktorých niet iného, nadriadeného alebo opravného súdu, ktorý by chránil základné právo účastníka konania pred súdom nižšieho stupňa; tak je to aj v posudzovanom prípade.

Právomoc súdov rozhodovať v konkurznom a reštrukturalizačnom konaní vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy. Podrobnosti o pôsobnosti súdov a konaní pred nimi aj vo vymedzených veciach ustanoví v zmysle splnomocňovacej ústavnej normy zákon (čl. 143 ods. 2 ústavy). Týmto zákonom je zákon o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý v rámci tretej časti nazvanej „Reštrukturalizácia“ upravuje v jej piatej hlave aj ingerenciu všeobecných súdov v procese reštrukturalizácie formou dohľadu súdu nad činnosťou dlžníka, správcu a veriteľských orgánov (§ 131 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii) a v taxatívne vymenovaných prípadoch ex offo rozhodnutím o zastavení reštrukturalizačného konania, o začatí konkurzného konania a o vyhlásení konkurzu (§ 131 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii).

V rámci reštrukturalizácie dlžníka, o ktorej okresný súd rozhodoval v tomto prípade, došlo k situácii, že napriek jej povoleniu uznesením z mája 2012 po zistení splnenia zákonných podmienok potom, ako bol schôdzou veriteľov zvolený veriteľský výbor, okresný súd jedným uznesením zo septembra 2012 zastavil reštrukturalizačné konanie vedené proti dlžníkovi, začal konkurzné konanie a vyhlásil konkurz na majetok dlžníka.

Možnosť takéhoto postupu poskytuje príslušnému reštrukturalizačnému súdu § 131 ods. 2 zákona o konkurze a reštrukturalizácii, ktorý umožňuje zastavenie reštrukturalizačného konania súdom aj bez návrhu, začatie konkurzného konania a vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka, ak nastane niektorá z uvedených hypotéz:

- a) správca opakovane alebo závažne porušil povinnosti ustanovené týmto zákonom,
- b) správca nesplnil svoju povinnosť požiadať súd o vyhlásenie konkurzu,
- c) správca riadne nezvolal schôdzu veriteľov,
- d) schôdza veriteľov nebola uznášaniaschopná alebo nezvolila veriteľský výbor alebo na návrh veriteľa oprávneného hlasovať sa uzniesla, aby súd vyhlásil konkurz,
- e) záverečný návrh plánu nebol predkladateľom plánu predložený na predbežné schválenie veriteľskému výboru v zákonnej lehote,
- f) veriteľský výbor predložený návrh plánu v zákonnej lehote neschválil alebo predložený návrh plánu zamietol,
- g) správca riadne nezvolal schôdzu, ktorá má rozhodnúť o schválení plánu,
- h) za prijatie plánu na schôdzi, ktorá má rozhodnúť o schválení plánu, nehlasovala nadpolovičná väčšina skupín alebo prítomní veritelia s nadpolovičnou väčšinou všetkých hlasov počítaných podľa zistenej sumy ich zistených pohľadávok,
- i) predkladateľ plánu v zákonnej lehote nepodal na súde návrh na potvrdenie plánu súdom.

V okolnostiach posudzovanej veci okresný súd zastavenie reštrukturalizácie a vyhlásenie konkurzu podľa § 131 ods. 2 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii založil na svojom zistení, že sťažovateľ v postavení reštrukturalizačného správcu opakovane a závažne porušil povinnosti správcu ustanovené zákonom o konkurze a reštrukturalizácii, v dôsledku čoho neumožnil účastníkom konania uplatniť ich práva v tomto konaní.

Podstata prvej námietky sťažovateľa spočíva v tom, že okresný súd zastavenie reštrukturalizácie a vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka odôvodnil opakovaným a závažným porušením povinností sťažovateľa pri zostavovaní zoznamu pohľadávok a jeho predkladaní súdu v zákonnej lehote. Táto skutočnosť vyplýva z odôvodnenia napadnutého uznesenia okresného súdu, podľa ktorého „*správca v zákonnej lehote nepredložil zoznam pohľadávok zostavený v súlade s ustanoveniami zák. č. 7/2005 Z. z. a vyhlášky č. 665/2005 Z. z. Zoznam pohľadávok predložený v zákonnej lehote okrem iných nedostatkov neobsahoval vôbec zabezpečených veriteľov a ich jednotlivé prihlásené pohľadávky s popisom ich zabezpečenia. Kompletný zoznam pohľadávok vyhotovený v súlade so zákonom správca doručil až dňa 19. 07. 2012 (teda po uplynutí zákonnej lehoty na jeho predloženie, keďže táto uplynula dňa 03. 07. 2012), aj to až na výzvu súdu.*“

V nadväznosti na citované ústavný súd upriamuje pozornosť na to, že okresný súd pri konštatovaní opakovaného a závažného porušenia povinností sťažovateľa

pri zostavovaní zoznamu pohľadávok a jeho predkladaní súdu v zákonnej lehote neprihliadol bez akéhokoľvek odôvodnenia na skutočnosť, že v prípise z 11. júla 2012 adresovanom sťažovateľovi, v ktorom sa okrem iného uvádza, že „v právnej veci povolenej reštrukturalizácie dlžníka... správca... doručil elektronickým spôsobom časť zoznamu pohľadávok, v ktorom boli zapísané len nezabezpečené pohľadávky. Dňa 06. 07. 2012 predložil... správca ďalší zoznam pohľadávok rozdelený na dve časti pre nezabezpečené a zabezpečené pohľadávky, každý zvlášť... Zo správcom predloženého zoznamu súd zistil, že tento neobsahuje náležitosti, ktoré vyžaduje ustanovenie § 25a vyhlášky... č. 665/2005 Z. z... Predložený zoznam pohľadávok neobsahuje uznané a zistené (obsahuje len prihlásené) poradie uspokojovania prihlásenej pohľadávky zo všeobecnej podstaty s uvedením dňa jeho zistenia a deň zistenia právneho dôvodu pohľadávky (obsahuje len prihlásený dôvod vzniku pohľadávky). Správcom predložený zoznam pohľadávok nemá náležitosti podľa § 25a ods. 1 písm. e), f), g), h), i), j), k), l), m) vyhl. 665/2005 Z. z. Súčasne v zmysle ust. § 25a ods. 3 vyhl. č. 665/2005 Z. z. neobsahuje označenie dlžníka a dátum vyhotovenia... Súd poukazuje na skutočnosť, že takto predložený zoznam pohľadávok je nezrozumiteľný, keď nie je totožný zoznam pohľadávok doručený elektronickým spôsobom a so zoznamom pohľadávok doručeným 6. 7. 2012 ako jeho písomné doplnenie...“, upozornil sťažovateľa na porušovanie povinnosti v súvislosti s vedením zoznamu pohľadávok, vyzval ho, aby v lehote 3 dní predložil zoznam pohľadávok v zákonom ustanovenej forme s tým, že v opačnom prípade bude toto považovať za opakované porušenie povinnosti správcu a v súlade s § 131 ods. 2 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii zastaví reštrukturalizačné konanie, začne konkurzné konanie a vyhlási na majetok dlžníka konkurz.

Okresný súd výzvu sťažovateľovi zverejnil v Obchodnom vestníku zo 17. júla 2012 (v zmysle § 199 ods. 9 ZKR sa za deň doručenia písomnosti považuje nasledujúci deň po zverejnení v Obchodnom vestníku, t. j. výzva bola správcovi doručená 18. júla 2012).

Ústavný súd zistil, že sťažovateľ osobne 19. júla 2012 a elektronickou formou – mailom 20. júla 2012, t. j. v určenej lehote, doručil okresnému súdu doplnený zoznam pohľadávok v zmysle výzvy okresného súdu. Napokon aj okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia, ako aj vo vyjadrení k sťažnosti potvrdil, že sťažovateľ vyhotovil kompletný zoznam pohľadávok v súlade so zákonom.

Na tomto základe sa možno len stotožniť s argumentáciou sťažovateľa, že aj bez ohľadu na nesúhlas s názorom okresného súdu týkajúcim sa nesprávne podaného zoznamu pohľadávok z jeho strany je z vyjadrenia okresného súdu zrejmé, že správca si túto svoju povinnosť podľa zákona o konkurze a reštrukturalizácii riadne splnil.

Aj vzhľadom na túto skutočnosť je potrebné považovať túto povinnosť sťažovateľa ako správcu z jeho strany za riadne splnenú. Okresný súd ale na uvedené a listinnými dôkazmi preukázané skutočnosti o tom, že zo strany sťažovateľa nedošlo k opakovanému porušeniu zákonných povinností v súvislosti s vedením zoznamu pohľadávok, pri svojom rozhodovaní bez relevantného dôvodu neprihliadol.

Podstata druhej námietky sťažovateľa spočíva v tom, že okresný súd svoje rozhodnutie o konverzii reštrukturalizácie na konkurz založil na porušení povinností ustanovených zákonom o správcoch, a nie na porušení povinností ustanovených v zákone o konkurze a reštrukturalizácii, ako to tento zákon výslovne vyžaduje.

Na účely posúdenia tejto kľúčovej námietky sťažovateľa sa ústavný súd musel zaoberať ústavnou konformitou interpretácie relevantných ustanovení zákona o konkurze a reštrukturalizácii a zákona o správcoch okresným súdom ako konkurzným súdom.

V posudzovanom prípade okresný súd v odôvodnení napadnutého uznesenia vyslovil právny záver, že v dôsledku závažného porušenia povinností sťažovateľa podľa § 7 a § 8 zákona o správcoch (nezdržoval sa v kancelárii v úradných hodinách ani nezabezpečil riadne vykonávanie správcovskej činnosti ním poverenými osobami, nemá v kancelárii zriadenú verejne dostupnú podateľňu, pozn.) sťažovateľ neumožnil veriteľom riadne vykonať a uplatniť svoje práva (najmä nahliadať do správcovského spisu), z čoho s poukazom na § 131 ods. 1 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii okresný súd vyvodil, že uvádzané dôvody na strane sťažovateľa sú také právne skutočnosti, ktoré obligatórne spôsobujú zastavenie reštrukturalizačného konania, začatie konkurzného konania a vyhlásenie konkurzu na majetok dlžníka.

Tento právny záver formuloval okresný súd v namietanom uznesení bez primeraného odôvodnenia, t. j. ústavne akceptovateľným spôsobom neodôvodnil, prečo porušenie všeobecných administratívnych povinností sťažovateľa podľa zákona

	<p>o správcoch subsumoval pod porušenie povinností správcu ustanovených zákonom o konkurze a reštrukturalizácii. Za týchto okolností ústavný súd považuje tento právny záver okresného súdu za prejav formalistického prístupu k interpretácii relevantnej právnej normy, ktorý má vo svojich dôsledkoch prvky arbitrárnosti, resp. ide o právny záver, ktorý možno považovať z ústavného hľadiska za zjavne neodôvodnený a neposkytujúci spravodlivú súdnu ochranu účastníkom reštrukturalizačného konania (veriteľom).</p> <p>V okolnostiach posudzovanej veci treba námietku sťažovateľa o tom, že účelom § 131 ods. 2 písm. a) zákona o konkurze a reštrukturalizácii je postihnúť nečinnosť správcu len v konkrétnej reštrukturalizácii z dôvodu neplnenia konkrétnych povinností ustanovených priamo zákonom o konkurze a reštrukturalizácii iba vo vzťahu k tejto konkrétnej reštrukturalizácii [napr. zvolávanie schôdzí veriteľov (§ 126 ods. 1, § 146 ods. 1 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), predkladanie zoznamov súdu (§ 123 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), dohľad nad dlžníkom a sledovanie jeho obchodnej a finančnej situácie (§ 129 zákona o konkurze a reštrukturalizácii), kontrola a schvaľovanie dlžníkových úkonov (§ 130 zákona o konkurze a reštrukturalizácii) a pod.], považovať za argument, ktorý je pre rozhodovanie súdu v príslušnej časti posudzovanej veci rozhodujúci, t. j. taký, ku ktorému bolo nevyhnutné formulovať v odôvodnení napadnutého rozhodnutia špecifickú (konkrétnu) odpoveď.</p> <p>Za okolností, keď okresný súd na túto námietku sťažovateľa v odôvodnení napadnutého uznesenia vôbec nereagoval, pričom tento svoj záver okresný súd vyvodil len z oznámenia jedného, nemožno jeho rozhodnutie vo vzťahu k tejto námietke považovať za ústavne konformné.</p> <p>V danom prípade bolo podľa názoru ústavného súdu nevyhnutné, tak ako ho vyslovil v náleze sp. zn. IV. ÚS 8/2013 z 5. apríla 2013, aby sa konkurzný súd s touto podstatnou námietkou sťažovateľa v odôvodnení napadnutého uznesenia primeraným spôsobom zaoberal a ústavne akceptovateľným spôsobom aj vysporiadal a rovnako sa vysporiadal aj so späťvzatím sťažnosti veriteľa a vyjadrením správcu z 19. septembra 2012 doručeným okresnému súdu 25. septembra 2012 (obe podania boli doručené okresnému súdu v deň vydania rozhodnutia o zastavení reštrukturalizácie a vyhlásení konkurzu v danej veci), o ktorých, ako vyplýva z vyjadrenia okresného súdu, zákonná sudkyňa v čase prijatia rozhodnutia vedomosť nemala. Je však nesporné, že obe podania v deň rozhodovania okresného súdu o zastavení reštrukturalizácie a vyhlásení konkurzu na majetok dlžníka už okresnému súdu doručené boli.</p> <p>Nedostatočné odôvodnenie uznesenia okresného súdu aj vo vzťahu k druhej námietke sťažovateľa treba preto už aj s ohľadom na uvedené skutočnosti považovať podľa názoru ústavného súdu za také pochybenie, ktoré má za následok porušenie jeho základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 47 ods. 3 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Súčasťou uvedených práv je totiž nepochybne aj požiadavka, aby sa príslušný všeobecný súd v konaní právne korektným spôsobom a zrozumiteľne vyrovnal nielen so skutkovými okolnosťami prípadu, ale aj s vlastnými právnymi závermi, ktoré ho viedli ku konkrétnemu rozhodnutiu. Podľa názoru ústavného súdu však napadnuté uznesenie okresného súdu a postup, ktorý predchádzal jeho vydaniu, uvedené atribúty nespĺňa.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením okresného súdu porušené boli.</u></p> <p><u>Vo zvyšnej časti sťažnosti nevyhovuje.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>Ústavný súd SR: IV. ÚS 8/2013, I. ÚS 2/08, IV. ÚS 1/02, IV. ÚS 156/03 ESLP: Georgidias c. Grécko z 29. mája 199, Higgins c. Francúzsko z 19. februára 1998, Kraska c. Švajčiarsko z 29. apríla 1993</p>

Nálezy – priet'ahy v konaní:

spisová značka	I. ÚS 164/2013
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	11. septembra 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky
skutkový stav a základné fakty	Sťažovateľ namietal porušenie označeného práva postupom okresného súdu v trestnom konaní, ktoré začalo v roku 2001.
ratio decidendi	<p>1. Pokiaľ ide o kritérium právna a faktická zložitost' veci, ústavný súd konštatuje, že predmetom posudzovaného konania pred okresným súdom je trestnoprávne konanie o obžalobe proti sťažovateľovi.</p> <p>Posudzované konanie sa začalo na okresnom súde pred dvanástimi rokmi. Ústavný súd zistil, že celková dĺžka predmetného konania pred okresným súdom bola čiastočne spôsobená skutkovo-procesnými okolnosťami (zabezpečovanie svedkov, existencia utajovaného svedka, zabezpečovanie iného na vec sa vzťahujúceho súdneho spisu). Celková dĺžka tohto konania však bola podľa názoru ústavného súdu poznačená predovšetkým postupom okresného súdu v tejto veci, ktorý sa síce formálne snažil zadovážiť si k veci potrebný iný súdny spis, avšak konal pritom skôr mechanicky, a teda neefektívne (v čase, keď sa žiadaný spis nachádzal na najvyššom súde, ministerstve spravodlivosti, či na iných všeobecných súdoch).</p> <p>2. Správanie účastníka konania je druhým kritériom pri rozhodovaní o tom, či v konaní pred súdom došlo k zbytočným priet'ahom, a tým aj k porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Ústavný súd pri preskúmaní spisu zistil, že sa dvakrát neustanovil na pojednávanie, avšak v celkovom správaní sťažovateľa ústavný súd nezistil také nedostatky, ktoré by mohli výraznou mierou ovplyvniť celkovú dĺžku uvedeného konania.</p> <p>3. Napokon sa ústavný súd zaoberal postupom okresného súdu. Sťažovateľ v sťažnosti nekonkretizoval obdobia, počas ktorých malo dôjsť k zbytočným priet'ahom/nečinnosti v napadnutom konaní, ale poukázal na celkovú dĺžku konania v trvaní takmer 12 rokov.</p> <p>Konanie na okresnom súde je poznačené ako celok formálnosťou, neefektívnosťou a nesústredenosťou, aj keď okresný súd nariad'oval hlavné pojednávania, zabezpečoval účasť na hlavných pojednávaniach, ale vec meritórne neposudzoval, a to najmä v období do času doručenia sťažnosti ústavnému súdu, resp. do času rozhodovania ústavným súdom. Neefektívnosť konania okresného súdu možno vidieť aj v jeho rozhodovacej činnosti.</p> <p>Ústavný súd nemôže akceptovať takú situáciu, keď podstatný dôkaz pre svoje konanie získava okresný súd počas takmer 6 rokov iba tým, že z času na čas sa obráti na krajský súd, aby mu zaslal požadovaný súdny spis. Efektívna miera súdnej spolupráce medzi orgánmi verejnej moci rozhodne vyzerá inak.</p> <p>Ústavný súd bez akýchkoľvek pochybností dospel k názoru, že doterajším postupom okresného súdu v namietanom konaní, už len z dôvodu celkového trvania tohto konania 12 rokov došlo u sťažovateľa k porušeniu jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy. Uvedenú dĺžku konania nemožno v rozumnej miere ospravedlniť žiadnymi relevantnými okolnosťami tohto prípadu.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľa podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené bolo.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje konať bez zbytočných priet'ahov.</u> <u>Sťažovateľovi priznáva finančné zadost'učinenie v sume 4 000 €.</u></p>
použit' odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 283/2013
sudca spravodajca	Milan Lalič
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	11. septembra 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní o určenie vlastníckeho práva, ktoré začalo v roku 2008.
ratio decidendi	<p>1. Ústavný súd konštatuje, že predmet posudzovaného konania, v ktorom sa navrhovateľ pôvodne domáhal voči sťažovateľom (ako odporcom a v katastri nehnuteľností evidovaným vlastníkom nehnuteľnosti) určenia, že nie sú vlastníckymi nehnuteľnosťami, a následne určenia, že vlastníkom nehnuteľnosti je Slovenská republika, nie je možné hodnotiť po skutkovej ani právnej stránke za zložitý.</p> <p>2. Ústavný súd v posudzovanom konaní vedenom okresným súdom nezistil žiadne okolnosti, ktorými by sťažovatelia mohli prispieť ku vzniku prieťahov v posudzovanom konaní.</p> <p>3. Posudzované konanie, ktoré začalo v roku 2008 v čase doručenia sťažnosti ústavnému súdu v roku 2013, trvalo takmer 5 rokov, nebolo právoplatne ukončené a z priebehu konania vyplývajúceho z obsahu príslušného súdneho spisu je zrejmé, že vo veci sa neuskutočnilo jediné pojednávanie, na ktorom by bola vec meritórne prerokovaná.</p> <p>Ústavný súd sa po oboznámení s doterajším priebehom posudzovaného konania konštatuje, že uvedené trvá viac ako 5 rokov, doteraz nebolo vo veci vykonané jediné pojednávanie, na ktorom by došlo k meritórnemu prerokovaniu veci, a okresný súd dosiaľ vo veci nerozhodol. Ústavný súd ďalej konštatuje, že postup okresného súdu v posudzovanom konaní charakterizujú opakované prieťahy prejavujúce sa v dlhých časových odstupoch medzi jednotlivými úkonmi okresného súdu, ako aj v neefektívnych úkonoch.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené bolo.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje, aby konal bez zbytočných prieťahov.</u> <u>Sťažovateľom priznáva finančné zadostučinenie každému z nich v sume po 2 000 €.</u></p>
použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov	***

spisová značka	I. ÚS 340/2013
sudca spravodajca	Peter Brňák
druh konania	čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb
druh rozhodnutia a spôsob vybavenia	nález – vyhovené
dátum rozhodnutia	11. septembra 2013
dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv	čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd
skutkový stav a základné fakty	Sťažovatelia namietali porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam, ktoré začalo v roku 1988.
ratio decidendi	Sťažovatelia v 1. až vo 4. rade vo svojich sťažnostiach zhodne uvádzajú, že sú účastníkmi konania o určenie vlastníckeho práva k nehnuteľnostiam vedeného pred okresným súdom, ktoré v roku 1988 a do podania tejto sťažnosti nebolo právoplatne skončené.

	<p>Sťažovateľka v 1. rade uviedla, že „... v napadnutom konaní vystupuje na strane žalovaného ako dedička (dcéra) pôvodného žalovaného (č. 28)..., zomrelého v r. 1993“. Sťažovatelia v 2. a 3. rade uviedli, že „... v napadnutom konaní vystupujú na strane žalovaných, ako dedičia pôvodného žalovaného (č. 28)... a jeho dediča (syna)..., zomrelého 4. novembra 2010“.</p> <p>Sťažovateľka vo 4. rade uviedla, že „... v napadnutom konaní vystupuje na strane žalovaného, ako dedička (vnučka) pôvodného žalovaného (č. 28)... a jeho dediča (syna)..., zomrelého 4. novembra 2010“.</p> <p>1. Ústavný súd hodnotí konanie ako čiastočne skutkovo zložitejšie vzhľadom na potrebu vykonania znaleckého dokazovania, existenciu viacerých účastníkov konania na strane navrhovateľov a odporcov, z ktorých viacerí v priebehu súdneho konania aj zomreli.</p> <p>Samotnú skutkovú zložitost' však nemožno dávať do súvislosti s pretrvávajúcou neefektívnou činnosťou okresného súdu. Ústavný súd preto pri posudzovaní prieťahov v konaní a určení výšky finančného zadosťučinenia v prospech okresného súdu zohľadnil len čiastočne faktickú zložitost' veci. Zákonní sudcovia v postupe prejavili váhavosť a nerozhodnosť a uspokojili sa s formalizovaným postupom, znášali prieťahy v konaní.</p> <p>2. Ústavný súd pri preskúmaní spisu nezistil žiadnu okolnosť, ktorou by sťažovatelia prispeli k zbytočným prieťahom v konaní. Procesné návrhy sťažovateľov neboli dôvodom doterajšej dĺžky súdneho konania. Na strane druhej ústavný súd nemohol prehliadnuť, že sťažovatelia v 2. až vo 4 rade v marci 2013 (niekoľko dní pred doručením sťažnosti ústavnému súdu) okresnému súdu oznámili, že so späťvzatím žalobného návrhu navrhovateľov nesúhlasia.</p> <p>3. Pri skúmaní skutočnosti, či v dôsledku jeho postupu došlo k porušeniu uvedeného základného práva, ústavný súd zistil, že to tak je. Ústavný súd zároveň pri posudzovaní prihliadal aj na § 100 ods. 1 OSP, podľa ktorého len čo sa konanie začalo, postupuje v ňom súd i bez ďalších návrhov tak, aby vec bola čo najrýchlejšie prejednaná a rozhodnutá. Sťažovatelia v sťažnosti nekonkretizovali obdobia, počas ktorých malo dôjsť k zbytočným prieťahom v napadnutom konaní, ale poukázali na celkovú dĺžku konania v trvaní viac ako 24 rokov.</p> <p>Aj keď ústavný súd preskúmaval dobu súdneho konania len od účinnosti zákona o ústavnom súde t. j. od 15. februára 1993, predsa celková doba konania pred okresným súdom trvá viac ako 20 rokov.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené bolo.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje konať vo veci bez zbytočných prieťahov.</u> <u>Sťažovateľke č. 1 priznáva finančné zadosťučinenie v sume 10 000 €.</u> <u>Ostatným sťažovateľom priznáva finančné zadosťučinenie každému po 1 000 €.</u></p>
<p>použitie odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 350/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Milan Lalík</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>11. septembra 2013</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovatelia namietali porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní o určení neplatnosti zmluvy a na vrátenie plnenia, ktoré začalo v roku 2004.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. Predmetná vec sa po právnej a skutkovej stránke javí zložitejšou, avšak zároveň podotýka, že ani charakter prerokovávanej veci neodôvodňoval nutnosť konať bez meritórneho rozhodnutia tak neprímerane dlhú dobu. Nemožno tolerovať, aby zatiaľ</p>

	<p>len v jednom štádiu konania pred okresným súdom bola dĺžka konania takmer 10 rokov, a to bez ohľadu na celkový rozsah nevybavenej súdnej agendy na okresnom súde zapríčinennej hoci aj nižším či nedostatočným počtom sudcov alebo vysokým počtom nevybavených vecí a podobne, tieto skutočnosti nemôžu ísť na farchu občanov, ktorí od súdu právom očakávajú ochranu svojich práv v „primeranej lehote“.</p> <p>3. Ústavný súd berie do úvahy, že konajúci okresný súd vykonal vo veci niekoľko potrebných procesných úkonov, avšak ani táto skutočnosť nepostačuje na materiálnu garanciu ochrany základného práva sťažovateľov na konanie bez zbytočných prieťahov. K zbytočným prieťahom v súdnom konaní môže dôjsť nielen samotným nekonaním príslušného súdu (senátu), ale aj takou jeho neefektívnou činnosťou, ktorá nesmeruje k odstráneniu právnej neistoty účastníka súdneho konania, čiže k právoplatnému rozhodnutiu vo veci.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené boli.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.</u> <u>Sťažovateľom priznáva finančné zadost'účinenie v sume 5 000 €.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESEP a iných súdov</p>	<p>***</p>

<p>spisová značka</p>	<p>I. ÚS 422/2013</p>
<p>sudca spravodajca</p>	<p>Milan Lalič</p>
<p>druh konania</p>	<p>čl. 127 konanie o sťažnostiach fyzických a právnických osôb</p>
<p>druh rozhodnutia a spôsob vybavenia</p>	<p>nález – vyhovené</p>
<p>dátum rozhodnutia</p>	<p>11. septembra 2013</p>
<p>dotknuté články ústavy, ústavných zákonov a medzinárodných zmlúv</p>	<p>čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd</p>
<p>skutkový stav a základné fakty</p>	<p>Sťažovatelia namietali porušenie označených práv postupom okresného súdu v konaní o vydanie bezdôvodného obohatenia, ktoré začalo v roku 2004 v spojení s postupom a rozhodnutím krajského súdu z roku 2012.</p>
<p>ratio decidendi</p>	<p>1. Predmetom posudzovaného konania vedeného okresným súdom je sťažovateľmi uplatnený nárok na vydanie bezdôvodného obohatenia. Podľa názoru ústavného súdu napadnuté konanie nemožno v zásade považovať za právne ani skutkovo zložené.</p> <p>Určitú zložitost' možno veci priznať z dôvodu, že v inom konaní bola napadnutá platnosť zmlúv, na základe ktorých sťažovatelia nadobudli nehnuteľnosť, čo viedlo k opätovnému prerušeniu konania, ako aj potrebe vypracovania znaleckého posudku na stanovenie ceny predmetu nájmu.</p> <p>2. Ústavný súd poznamenáva, že ide v poradí o 31. sťažnosť sťažovateľov podanú ústavnému súdu. Podobne ako v predchádzajúcich sťažnostiach, sťažovatelia v predmetnom konaní využívajú všetky procesné práva, ktoré im Občiansky súdny poriadok priznáva. V konaní sťažovatelia namietali napr. nedodržanie lehoty na prípravu pri predvolaní na pojednávanie, opakovane ospravedlnili neprítomnosť jedného alebo oboch na pojednávaní (školenie navrhovateľky, pracovné dôvody, kúpeľná liečba), príp. i ospravedlnili neprítomnosť a na pojednávanie sa dostavili, uplatnili námietku zaujatosti sudcu, žiadali o oslobodenie od súdnych poplatkov, podali odvolanie i dovolanie proti rozhodnutiu o prerušení konania, doplňovali svoj návrh.</p> <p>Tieto skutočnosti majú za následok, že sa nimi okresný súd musí zaoberať, príp. vec predložiť druhostupňovému súdu na rozhodnutie, čo pri počte uplatnených požiadaviek a procesných návrhov nepochybne prispieva k zásadnému predĺžovaniu konania.</p> <p>3. Dĺžka konania na okresnom súde predstavuje viac ako 8 rokov a nemožno ju považovať za primeranú.</p> <p>Prvé pojednávanie vo veci bolo nariadené na 15. marec 2011, t. j. takmer po 6 rokoch od podania návrhu na vydanie platobného rozkazu. V ďalšom období okresný</p>

	<p>súd nariadil v priebehu rokov 2011, 2012 a 2013 viaceré pojednávania vo veci.</p> <p>Napriek tomu, že jeho postup sa v tomto období javí v zásade ako plynulý a medzi jednotlivými úkonmi neboli neprimerane dlhé odstupy, nemožno uvedené konanie charakterizovať ako konanie bez prieťahov, a to z dôvodu neefektívnosti postupu okresného súdu. Okresný súd opakovane odročil nariadené pojednávania na žiadosť sťažovateľov i odporcov, zaoberal sa návrhmi sťažovateľov (rozšírenie návrhu, čiastočné späťvzatie návrhu, zmena návrhu, oslobodenie od súdnych poplatkov), postupoval však nesústredene, nekoordinoval svoju činnosť v iných konaniach vedených sťažovateľmi na okresnom súde.</p> <p>K namietanému porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu a postupom a rozhodnutím krajského súdu</p> <p>Ústavný súd sa podrobne oboznámil s namietaným rozhodnutím krajského súdu i postupom, ktorý mu predchádzal, a dospel k záveru, že rozhodnutie nie je arbitrárne a dáva odpoveď na podstatné námietky sťažovateľov. Krajský súd sa v ňom dôsledne vysporiadal tak s objektívnym, ako aj subjektívnym hľadiskom nestrannosti, ktoré sa skúmajú pri rozhodovaní o vylúčení sudcu z prerokovania veci pre zaujatosť. Skutočnosť, že sťažovatelia podali na konajúcu sudkyňu trestné oznámenie, z čoho následne aj ona sama vyvodila svoju zaujatosť, nemožno považovať za dostatočnú na vyslovenie zaujatosti konajúceho sudcu.</p> <p>Krajský súd vo svojom rozhodnutí uviedol „... paušálne uplatnenie záveru o zbavení sudcu schopnosti vec prejednať a rozhodnúť nestrannne už v dôsledku urobenia trestného oznámenia účastníka na sudcu by jednak mohlo konkrétneho sudcu pri výkone jeho funkcie celkom ochromiť, popri tom však nezanedbateľným je i to, ... že účastník by cieľovým podávaním trestných oznámení či im na roveň postaviťelných podaní mohol ovplyvniť výber sudcu majúceho jeho vec prejednať do tej miery, žeby sa okruh sudcov prichádzajúcich do úvahy zúžil len na tých, ktorí ešte v účastníkovi svojim skorším rozhodovaním alebo postupom nestihli vzbudiť nevôľu, alebo by sa takto účastníkovi dokonca mohlo podariť dosiahnuť presunutie konania vo veci za jeho účasti na celkom iný, než inak príslušný súd“.</p> <p>V ďalšej časti svojho rozhodnutia poukázal krajský súd na osobitosti postavenia sudcu, ktorému „... musí zodpovedať na jednej strane uvedomenie si dôležitosti nestrannosti (a to už v podobe dojmu verejnosti o nestrannosti) súdov a sudcov a na strane druhej relatívne vyššia miera odolnosti voči vplyvom spôsobilým spochybniť nezaujatosť sudcov (pričom naplneniu uvedených predpokladov slúži aj odborná príprava sudcov a ďalšie ich vzdelávanie), kam nepochybne musí patriť i zvýšený prah citlivosti sudcu voči podaniam spôsobilým ho osočiť či spôsobiť mu ujmu na cti“.</p> <p><u>Ústavný súd rozhodol tak, že základné právo sťažovateľov na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a právo na prejednanie ich záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom okresného súdu v namietanom konaní porušené bolo.</u></p> <p><u>Základné právo sťažovateľov na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom a rozhodnutím krajského súdu v namietanom konaní porušené nebolo.</u></p> <p><u>Okresnému súdu prikazuje konať bez zbytočných prieťahov.</u> <u>Sťažovateľom priznáva finančné zadost'učinenie v sume po 1 000 €.</u></p>
<p>použité odkazy na relevantnú judikatúru ústavného súdu, ESLP a iných súdov</p>	<p>***</p>

Spracovala: JUDr. Gabriela Lacková

Upozornenie :

Prehľad vybraných rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „prehľad“) je neoficiálnym dokumentom, ktorý slúži výlučne na informovanie o rozhodovacej činnosti Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“). Prehľad zostavuje Analytické oddelenie Odboru súdnych poradcov a súdnej agendy Kancelárie Ústavného súdu Slovenskej republiky z rozhodnutí ústavného súdu, písomne vyhotovených a odoslaných účastníkom konania v danom období. Prehľad nezaväzuje ústavný súd a nenahrádza jednotlivé rozhodnutia ústavného súdu, z ktorých bol zostavený.